Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1856-09-10)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: ”BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1856-09-10)”, i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusculanums Forlag, s. 209. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000084.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Molbech, Christian Knud Frederik, *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling,*

Stockholm, d. 10de Sept. 1856.

Min kiære Fader!

Efter i meer end otte Dage hver Aften at have sagt til mig selv: imorgen skal Du skrive til Hiemmet — faaer jeg endelig Pennen i Haanden og begynder. — —

Mit Ophold i Upsala indskrænkede sig til 6 Dage. Veiret var slet, koldt og regnfuldt, de fleste Professorer — ligesom Studenterne — borte, og der var følgelig ingen Grund for mig til at blive længere. Dog traf jeg — og jeg regner dette for den bedste Frugt af Reisen — den elskelige Prof. Fries hiemme og tilbragte i denne udmærkede Mands Selskab, og vandrende med ham i den botaniske Trægaard, flere Aftener, som ville blive mig uforglemmelige. Mag. Sæve var mig en tro Ven og Ledsager, Prof. Bøttiger og Astronomen Prof. Svanberg viste mig megen Artighed, og den gamle Hvasser sendte dig, paa sin brummende Viis, en Hilsen, da jeg besøgte ham. Prof. Fries og Domkirken var det Bedste, Upsala havde at byde paa for Tiden — og det var jo heller ikke saa Lidet. —

D. 11te Sept. Saalangt fik jeg igaar Middags skrevet og havde betænkt at fortsætte og slutte Brevet om Aftenen, men da jeg Kl. 6 kom hiem fra Baron Beskow, hos hvem jeg, ganske en famille, spiste til Middag, fik jeg atter Feber med stærk Hovedpine og maatte gaae tilsengs. — —

Endnu kun nogle Ord om mit uheldige Ophold i Stockholm. Den meste Tid har jeg tilbragt alene og søgt, saa godt jeg kunde, ved Hiælp af laante Bøger at orientere mig i Sverigs skiønne Literatur fra dette Aarhundredes Begyndelse, og skiøndt hindret ved min stadige Upasselighed har jeg dog paa denne Maade faaet udrettet noget, lært noget. Af dine medgivne Adressebreve er egentlig kun eet kommen mig tilgode, nemlig til Intendanten Nystrøm, som jeg oftere har besøgt, og i hvis Familie jeg har tilbragt flere behagelige Aftener. Hos ham har jeg lært at kiende Billedhuggeren Prof. Qvarnstrøm, Architekten Prof. Scholander (Nystrøms Svigersøn) o. Fl. Hos Nystrøm traf jeg ogsaa Erkebispen, der opholdt sig nogle Dage i Stockholm, og som jeg derefter besøgte et Par Gange. Han er uforandret, venlig og hiertelig, og sender dig og Moder mange Hilsener. s. 210Rigsarchivaren Hildebrand har bestandig været bortreist; Bibliothekarerne Arwidson og Rydquist have taget meget artigt imod mig, men ikke indbudet mig til sig. Den Sidste har i Sommer giftet sig, til Forundring for den Stockholmske Verden, med en ung Pige paa 20 Aar; — selv er den lærde Sprogforsker vel nærved de Treds. Adskillige yngre Literati, som jeg har lært at kiende, nævner jeg ikke, da deres Tilværelse er dig ubekiendt. En af disse — Mag. Sohlman — har viist mig en saa hiertelig Deeltagelse, at det vil blive mig uforglemmeligt, og er egentlig den, hvis Selskab har været mig til mest Nytte og Glæde. Med ham har jeg tilbragt et Par Dage paa Landet, i Nærheden af Staden, hos hans Svigerfader; og hos en anden elskværdig Familie, Grosserer Broman, har jeg ligeledes passeret to Dage i en smuk Natur, paa et hyggeligt Landsted. —

Endelig har jeg — og dette er det Mærkeligste, jeg har oplevet — i Mandags havt Audients hos Kong Oscar, hvem jeg overrakte mine Digte og Tragedien Dante. Et heelt Qvarteer underholdt Kongen sig med mig, venlig og elskværdig som en Privatmand. Vor Samtale var af »skandinavisk« Indhold; Kongen udtrykte sin Glæde over Folkenes voxende Venskab, begyndte med at tale om den Nytte, der for begge Lande kunde flyde af en nærmere literær Forbindelse, og endte med at berøre den politiske Betydning, som en venskabelig Tilslutning kunde og maatte have. »Det er en stor og skiøn Idee,« yttrede han, »der ligger til Grund for denne Tilnærmelse, og den er Tegn til at der er Liv i de nordiske Folk; thi det er med Nationerne ligesom med det enkelte Menneske: den, som ikke lever for en Idee, som han stræber at sætte i Værk, han lever ikke, han vegeterer kun«. Naar jeg hertil føier, at han bl. a. ogsaa yttrede: »Vi have to naturlige Fiender, imod hvilke vi maa staae hinanden bi, hvis vi ikke skulle overvældes af dem — Tydskland og Rusland« — saa vil Du see, at han ikke lagde Baand paa sin Tunge i Samtalen med din Søn. Han gav mig tilsidst venligt Haanden og bad mig gientagne Gange at hilse dig. — Da der just skulde være Conseil strax efter, fik jeg ved denne Leilighed alle Ministrene at see i Galla. (Vor egen Minister, Grev Plessen, er bortreist).

Tag nu for idag tiltakke med dette, besværligt skrevne Brev, som jeg gierne vilde have givet et bedre Indhold, om jeg havde kunnet. — Levvel, til vi, som jeg haaber, snart sees.

Christian.